

ANDROMEDA PRISMA: IZARREN REDENTZIOA ETA OREKA GALDUA

Edozein izar-mapatan agertzen ez den gizona da kurpi Kapitaina. Bere benetako izena aspaldi galdu zen nebulosa antzien artean, baina galasiako baster urrunetan ere ezagutzen dute bere kaskoa: titaniozko gainazala mila borrokaren markek urratua, antzinako garaipenen eta porrot isilen lekuko. Ez da gerlari odolzale bat, ezta koroa baten bila dabilen errege bat ere; Esploratzaile Estelarra da. Bere bizitza osoa eman du ezezaguna dena kartografiatzen, planeten arteko bake hauskorra hari fin bat bezala mantentzen eta antzinako zibilizazioek utzitako teknologia galduak babesten.

Bere ontzia, Esne Bidea, ez da metal eta kablez osatutako makina huts bat; bere etxea da, bere santutegia eta, askotan, bere lagun bakarra. Kabinako apaletan milaka tresna zahar pilatzen zirateen, oraindik ulertzen ez diren zibilizazioen hondakinak; negutegi txiki batean landare exotikoek argi bioleta igortzen zuten, eta liburutegi digitalean galaxiako historia osoa gordetzen zen. Baina Orbitaren bihotzean, motorren dardararen azpian, zauri sakon bat dago: Jax.

Duela urte asko, Kapitainak mutil gazte bat aurkitu zuen asteroide gerriko batean noraezean, hotzak eta beldurrak jota. Bere semea balitz bezala hezi zuen, nabigazioaren arte konplexua, izarren etika eta unibertsoaren oreka errespetatzen irakatsiz. Alabaina, boterearen nahiak Jax aldatu zuen poliki-poliki, itzal baten antzera. Maisuaren eta ikaslearen arteko lotura sakratua haustean, unibertsoaren oreka bera ere bitan zatitu zen.

Hau da haien arteko azken topaketaren eta galaxia osoaren salbazioaren kronika epikoa:

Isiltasuna Kabinan (kapitulu 1)

Andromeda galaxia, garai batean argizko lorategi amaigabea zena, itzaltzen ari zen. Izarrak, banan-banan, beren distira galtzen ari ziren, entropia artifizial eta gaizto batek janda. Esne Bidea II ontziaren barruan, argi gorriek arriskua adierazten zuten, baina Orbita Kapitainak isiltasunean jarraitzen zuen. Bere begirada urdinak, milaka nebula ikusi dituenaren neke sakona zeramanak, kopilotuaren eserlekuari begiratzen zion. Eserleku hori hutsik zegoen, baina oraindik Jaxen boten marka markatuta zegoen larru zaharrean.

Jax ez zen laguntzaile solil bat izan. Baina boterearen goseak, "Guztia" izateko nahi horrek, itsutu egin zuen. Oreka Gema sakratua —unibertsoaren grabitatea eta argia mantentzen dituen nukleoa— lapurtu zuenean, bihotza hautsi zion galaxiari. Gema hiru zatitan lehertu zen haren eskuetan, eta eztanda horrek Jaxen arima bera ere zatitu zuen. Orain, Jax "Itzalen Zaindari" gisa ezagutzen zen, eta haren itzal beltzak Andromeda osoko izarrak bereganatzen ari zen.

I Lumina – Ispilu Biziak eta Gezurraren Ezkutua (Kapitulu 2)

Lenengo zatia Lumina planetan zegoen ezkutatuta. Planeta hau kuartzozko mundu harrigarri bat zen, non atmosfera bera prisma erraldoi bat bezala jokatzeko zuten. Orbitak ontzia atmosferan sartu zuenean, kanpoko argi izpiak milioika koloretan banatu ziren, kabina koloure eztanda bihurtuz eta ikusmena ia ezinezko eginez.

Bat-batean, radarrak oihu egin zuen. Jaxen Sonda Segatzaileak ziren, borrokarako programatutako makina beltz eta angelutsuak. Orbitak, emoziorik erakutsi gabe, eskuz hartu zituen aginteak.

— "Irakatsi nion mugimendu bakoitza erabiliko du nire aurka", pentsatu zuen.

Ispiluen Kanoian zehar nabigatu zuen, non islatzeek hamar ontzi ikusten baitzituzten benetan bakarra zegoen lekuan. Sonden laser tiroek kristalezko mendiak apurtzen zituzten, zerutik kristal-euria sorraraziz. Azkenean, abilezia handiz lur hartu eta Kristalinoen Hirira iritsi zen. Hauek, argizko izaki etereoek, Errefrakzio Ezkutua eman zioten.

— "Ezkutu honek ez zaitu laserretatik babestuko", ohartarazi zion zaharrenak. "Ezkutu honek Jaxek sortutako ilusioak desegingo ditu. Begira ezazu horrekin, eta egia ikusiko duzu".

Ezkutua erabiliz, Orbitak ikusi zuen lehen gema-zatia ez zegoela aldarean, baizik eta bere buruaren islapen batean ezkutatuta. Harrapatu zuenean, hotz sakon bat sentitu zuen hatzetan, eta bat-batean, Luminako izarrek berriro pultsuka hasi ziren.

Magma-Z – Burdinazko Bihotza eta Betiko Sugarra (Kapitulu 3)

Bigarren helmuga Magma-Z zen. Planeta infernu bat zen: burdin urtuzko ozeanoak eta euri azidoak. Hemen, Jaxek lantegi automatizatu erraldoi bat eraiki zuen, planetaren muineko beroa xurgatzen zuena bere armada mekanikoa elikatzeko.

Orbita 5. mailako babes-jantzi astun batekin jaitsi zen. Grabitatea hain zen gogorra, non pauso bakoitza tortura bat baitzen. Bidean, Magma-Golem baten aurka topo egin zuen. Izaki honek Jaxen kontrolpeko txip bat zeraman buruan, eta minez orro egiten zuen. Orbitak ez zuen bere plasma-ezpata atera. Horren ordeaz, bere gaitasun teknikoak erabiliz, txiperantz hurbildu eta deskonektatu egin zuen.

Golema, askatuta, lasaitu egin zen. Eskerrak emateko, planetako sakonenean gordetako bigarren gema-zatia eman zion eta Betiko Sugarra piztu zuen Orbitaren eskuetan. Su urdin hau ez zen suntsitzailea; itzal teknologikoak eta bihotzeko beldurra uxatzeko gai zen argi purua baizik.

Eter – Denboraren Mugako Ziudadela (Kapitulu 4)

Hirugarren zatia Eter planetan zegoen, galaxiaren muga-mugan. Planeta honek ez zuen lurrik, laino magnetiko urdin bat besterik ez. Bertan flotatzen zuen Jaxen Itzalpeko Ziudadelak. Orbitak bere ontzia zuzenean sartu zuen kupula nagusiaren aurka. Ziudadelaren barruan, isiltasuna beldurgarria zen. Tronura iritsi zenean, Jax aurkitu zuen. Bere ikasle ohia armadura beltz batez estalita zegoen, eta kableak zituen zuzenean zainetara konektatuta, gemaren azken zatiaren energia xurgatzeko.

— "Zergatik etorri zara, maisu?", galdetu zuen Jaxek, ahots metaliko eta tristeaz. "Hemen ez dago salbaziorik".

— "Ez naiz gema berreskuratzeraz etorri, Jax. Zure bila etorri naiz", erantzun zuen Orbitak. Bataila epikoa izan zen. Jaxek itzalak erabiltzen zituen armak sortzeko, baina Orbitak Betiko Sugarrekin argitzen zuen gelako txoko bakoitza. Azkenean, Jax lurrera erori zen, nekatuta eta gemaren botereak kontsumituta. Orbitak, hura hiltzeko aukera zuenean, eskua eman zion.

— "Oraindik nire ikaslea zara", esan zion.

Berpiztea eta Oreka Berria (kapitulu 5)

Orbitak hiru zatiak batu zituen ziudadelaren erdian. Argi zuri eta epel batek dena estali zuen. Argi horrek ez zuen ezer apurtu; dena sendatu zuen. Andromeda galaxian, izarrek berriro piztu ziren, baina ez lehen bezala, indar handiagoz baizik.

Jaxek bere gizatasuna berreskuratu zuen, baina bazekien bere bekatuak handiak zirela.

— "Ezin naiz itzuli", esan zuen Jaxek.

— "Ez, Jax. Zure bidea aurkitu behar duzu", erantzun zion Kapiteinak.

Orbitak planeta berri eta birjina batean utzi zuen Jax, bere erredentzioa bilatu zezan. Esne Bidea II ontzira itzuli zenean, Kapiteinak kopilotuaren eserlekuari begiratu zion. Oraindik

hutsik zegoen, baina jada ez zuen tristurarik sentitzen. Izan ere, berak bazekien unibertsoaren oreka ez dela gema batean egoiten, bihotzaren barruko argian baizik. Motorrak piztu eta hurrengo misteriorantz abiatu zen, izarren arteko bidean murgilduz.